

МОТИВИ по НЧХД № 127/2022г. по описа на РС-ПОПОВО

Производството по делото е образувано по тѣжба на Х. А. Х. с ЕГН ***** с настоящ адрес в гр. Попово, ул. "П. Х. №, вх., ет., общ. Попово, обл. Търговище, действаща като законен представител на малолетното си дете Х. Ю. Х. с ЕГН ***** ПРОТИВ: Н. З. И. с адрес в с. Г.Г. ул. "П. м." № 3а, общ. Опака, обл. Търговище, за извършено престъпление по чл.131 ал.1 т.4 във вр. с чл. 130 ал.2 от НК, за това, че на 06.05.2022 г. в с. Голямо Градище е причинила на малолетното дете Х. Ю. Х. с ЕГН ***** лека телесна повреда, изразяваща се в болки, страдания, преживяно унижение пред другите деца на улицата и психическа травма - страх и шок.

В наказателния процес бе предявен и приет за разглеждане граждански иск срещу подсъдимата за неимуществени вреди в размер на 2 000 лв., ведно със законната лихва от деня на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание, частният тѣжител и граждански ищец, чрез своя повереник-адв. Р. - ТАК поддържа повдигнатото обвинение. Моли подсъдимата да бъде призната за виновна, като □ бъде наложено съответното по вид и размер наказание. Пледира се за уважаване на гражданската претенция.

Подсъдимата Н. Зюлфикарова И., редовно призована, се явява лично и с адв. Р. – ТАК, която пледира за признаване на подсъдимата за невиновна, поради недоказаност на инкриминираното деяние, а при условията на алтернативност за прилагане на чл. 9, ал. 2 НК

В последната си дума подсъдимата не се признава за виновна и моли да бъде оправдана.

След анализ на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди становището на страните, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Частният тѣжител Х. Ю. Х. и детето З. Б. към момента на инкриминираното деяние са били съученици в III „А“ клас в ОУ „Любен Каравелов“ – гр. Попово.

На 08.03.2022 година между децата в училището възникнало спречкване, в резултат на което били счупени очилата на внучето на подсъдимата - З. Б.. В последствие родителите на двете деца се споразумели семейство Х.и да заплатят по-голямата част от стойността на очилата, закупени за 83,40 лв., като се предполагало, че тѣжителят Х. Х. е бил един от причинителите. В присъствието на учител, родителите на Х. предоставили сумата от 50.00 лв. на майката на Зафер и случаят бил счетен за приключил.

На 06.05.2022 година тѣжителят гостувал в дома на баба си В. С.А.в с. Голямо Градище. По време на играта с другите деца в близост до дома на А. Х. бил извикан от подсъдимата Н. И., която живеела в същото населено място и в съседство до тях. И. започнала да се кара на Х. като го попитала защо продължава за тормози З.. Казала му, че той е с три операции и не бива да се удря, защото бѣбрекът му не е добре. Подсъдимата му дръпнала ушите и му ударила лек шамар. Детето се уплашило и плачейки се прибрало в дома на баба си.

На 10.05.2022г. частният тѣжител бил освидетелстван от съдебен лекар при МБАЛ – Търговище, като при прегледа не са били установени травматични увреждания, като в съдебно-медицинското удостоверение е посочено, че непосредствено след инцидента детето е имало оплаквания от болки в областта на двете уши и дясната странична повърхност на

шията. В следствие на инцидента частният тъжител е получил „Остра стресова реакция“ с лек интензитет.

Приетата за установена фактическа обстановка се доказва по безспорен начин от свидетелските показания на Е.М.Е., Ю.Х. Ю., З.Б.И., С. А. С., С.жан Х. Ю.а, П. Г. П., частично от обясненията на подсъдимата, от изслушаната съдебно-психиатрична експертиза, както и от писмените доказателства по делото /съдебномедицинско удостоверение № 86/10.05.2022г., справка за съдимост рег. № 776/07.09.2022г., Социален доклад на ДСП – Попово с изх. № ПР/Д-Т/36-007/01.09.2022г./

В показанията си, дадени пред настоящия състав св. Е. Е. излага, че на 06.05.2022г., докато била в дома си чула, че подсъдимата, която □ била съседка, се карала на частния тъжител заради нейното внуче. Свидетелката се притеснила и слязла при свекърва си и заедно с нея излезли навън, където подсъдимата продължавала да вика. Двете жени казали на подсъдимата да престане да вика, а проблемите между децата трябва да разрешат техните родители и учители. Свидетелката твърди, че не е видяла подсъдимата да удря частния тъжител, но детето плачело и споделило, че подсъдимата му е дръпнала ухото.

От показанията на св. Ю. Ю. - баща на тъжителя, се установява, че по време на инцидента е бил в Р. Германия и не е негов очевиден. За случката разбрал от брат си, който пък разбрал от жена си.

Свидетелят излага, че причина за случилото се между подсъдимата и сина му е предхождащ инкриминираното деяние инцидент между внучето на подсъдимата и частния тъжител, които учили в един клас. Ставало дума за счупени очила, които обаче били заплатени от родителите на Х..

В показанията си св. З.И.- съпруг на подсъдимата твърди, че на инкриминираната дата се върнал от работа нощна смяна и спял през деня. След като се събудил, от прозореца на дома си видял съпругата си отвън на улицата да разговаря с Х., но не чул викове и не е видял да го удари.

Разпитана пред съда св. С. С. заявява, че е видяла как подсъдимата се кара на тъжителя, но не е забелязала да има физически контакт между двамата. Чула обаче от снаха си, че Н. И. е дръпала ушите на детето Х..

От показанията на св. С. Ю.а се установява, че две седмици преди инцидента се е срещнала с подсъдимата, която я попитала дали Х. и родителите му са в селото. Подсъдимата му била ядосана и се закарала, че „щяла да му скъса ушите, да го закачи на тавана с ушите“, след което споделила със свидетелката, че понеже родителите не могли да възпитават детето си както трябва, тя щяла да разреши проблема сама, защото нямало никакъв ефект от техните предупреждения.

Свидетелката излага, че след инцидента ушите на детето били силно зачервени. Зачервена била и лявата му буза. Стресиран от случилото се тъжителят не бил в състояние да разкаже какво е станало, а информация за случката дало детето, което по това време е било с Х..

По делото като свидетел бе разпитан П. Г. П. - полицейски инспектор към РУ Попово, участък Опака, но неговите показания в преобладаващата им част не касаят процесната фактическа обстановка, а инцидент, случил се на следващия ден / 07.05.2022 г./ и представляващ спречкване между подсъдимата и С.Х. – чичо на детето, при който инцидент подсъдимата е получила телесни увреждания. В показанията си свидетелят посочва, че пред него подсъдимата е заявила, че не е удряла детето, а единствено му се накарала, защото била много афектирана, от инцидента с внука □ и единствено си е позволила леко да му дръпне ухото.

При съвкупния анализ на събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства, съдът не установи съществени противоречия между показанията,

дадени от разпитаните свидетели и ги намира за логични и обективни, при което изцяло ги кредитира.

По делото бе изслушана съдебно-психиатрична експертиза, от която се установява, че в резултат на преживения стрес от инцидента, Х. Х. е получил „Остра стресова реакция“ с лек интензитет и продължителност от няколко часа до няколко дни. Към момента на изготвяне на експертизата острата стресова реакция е била отзвучала. Становището на вещото лице е, че към момента на освидетелстването детето страда от разстройство в адаптацията, с нарушение на други емоции, като причина за възникване на разстройството е актуалният конфликт между възрастните.

Съдът намира изготвеното заключение за компетентно и обективно, при което изцяло го кредитира.

По делото подсъдимата даде обяснения, като ясно, точно и последователно пресъздаде инкриминираната обстановка. Обясненията на подсъдимата, освен средство за защита са и годно доказателствено средство, и когато тези обяснения кореспондират със събрания доказателствен материал, съдът няма основание да ги игнорира.

В конкретния случай съдът кредитира с доверие обясненията на подсъдимата с изключение на частта, в която същата отрича де е имала физическо съприкосновение с тъжителя, тъй като в тази част те противоречат на установеното от събрания по делото доказателствен материал, а именно че подс. е дръпнала ушите на тъжителя и му е ударила лек шамар.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна, съдът прие следното:

Безспорно бе установено от събраните по делото доказателства, че на 06.05.2022 г. в с. Голямо Градище, общ. Опака подсъдимата е ударила лек шамар и е дръпнала ушите на тъжителя Х. Ю. Х., в следствие на което последният е получил остра стресова реакция.

В същото време обаче, се налага извода, че осъщественото от подсъдимата деяние не е престъпно по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК тъй като, същото макар и формално да осъществява обективните и субективни признаци на предвиденото в закона престъпление по чл.131 ал.1 т.4 във вр с чл. 130 ал.2 от НК, неговата обществена опасност е явно незначителна и същото е малозначително.

За да бъде призната подсъдимата за виновна, т.е. извършеното от нея деяние да престъпление, не е достатъчно то само формално да осъществява субективните и обективни признаци на съответния състав. Необходимо е деянието да е в достатъчна степен общественноопасно - да накърнява сериозно обществените отношения, предмет на наказателно-правна защита.

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от НК предвижда, че деянието, което макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление не е престъпно в две хипотези: когато поради своята малозначителност изобщо не е общественноопасно или пък когато неговата обществена опасност е явно незначителна. В настоящия случай е налице именно втората хипотеза - на явна незначителност на обществената опасност на деянието на подсъдимата.Посочената разпоредба е обща и е приложима за всички престъпления по Наказателния кодекс, независимо от това какви обществени отношения се охраняват с тях. В този смисъл само поради обстоятелството, че с дадена разпоредба от особената част на НК се охраняват важни обществени отношения / в случая свързани със здравето на гражданите/, не може априори да бъде изключено приложението на чл. 9, ал.2 от НК. Конкретните обстоятелства на времето, мястото, начина и мотивите за извършването на деянието, както и личностните данни на подсъдимата, не водят до извод за застрашаване обществените

отношения в степен, изпълваща съдържанието на обществената опасност, която го прави престъпно. Още повече, че тези, макар и важни, обществени отношения във връзка със здравето на гражданите в конкретния случай са били засегнати в една незначителна степен.

За установяване на общественоопасния характер на деянията поначало следва да бъдат изяснени характерът, начинът и степента на засягане на обекта, специфичните качества на дееца и субективните особености на неговата проява.

В конкретният случай, ниска степен на обществена опасност се определя от обстоятелствата по случая и от личността на подсъдимата, като в тази насока съдът приема следното:

На първо място, следва да бъде отчетено, че подсъдимата е ударила тъжителя с шамар и му е издърпала ушите без особена сила, като обективно не му е причинила съществена или продължителна болка. Както става ясно от заключението на съдебнопсихиатричната експертиза, острата стресова реакция е била с лек интензитет и продължителност от няколко часа до няколко дни. Показателно за незначителната сила на посегателството е и липсата на видими следи от травматични увреждания по тъжителя при освидетелстването му от съдебен лекар няколко дни след инцидента.

На второ място, съвкупният анализ на доказателствените източници разкрива, че поведението и действията на тъжителя по отношение на внучето на подсъдимата, придобили системен характер, са натрупали у нея напрежение, тревога и притеснение.

Липсата на адекватни мерки от страна на родителите на тъжителя, които да мотивират последния да престане да тормози Зафер Басриев е афектирало и мотивирало подсъдимата да „респектира“ Х. Х., като му се скара и му издърпа ушите. По мнение на настоящия състав, саморазправата, към която подсъдимата е прибягнала, е била в крайна сметка с цел да защити здравето, честа и достойнството на внучето си.

На следващо място, засягането на обществените отношения с конкретното инкриминирано деяние е явно незначително и с оглед добрите характеристични данни за личността на подсъдимата. Установява се по делото, че тя е с чисто съдебно минало и липсват данни за други нейни противообществени прояви.

С оглед на изложеното, съдът прие, че обществената опасност на деянието, е явно незначителна по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, поради което подсъдимата бе призната за невиновна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

По гражданския иск:

В настоящото производство бе предявен и приет за разглеждане граждански иск срещу подсъдимата за неимуществени вреди в размер на 2 000 лв., ведно със законната лихва от деня на увреждането до окончателното изплащане.

Несъмнено, вследствие действията от страна на подсъдимата, пострадалият е претърпял неимуществени вреди, доказани в хода на съдебното следствие, които следва да бъдат възмездени, независимо от тежестта и интензитета на причиненото страдание.

Този извод не противоречи на възприетия подход при решаване на наказателноправните въпроси. Действително, обществената опасност на извършеното от подсъдимата деяние съдът прецени като явно незначителна, т.е. недостатъчно висока, за да обоснове престъпния му характер. Малозначителността на извършеното обаче не променя характеристиката му на „деяние“ по смисъла на чл. 45 ЗЗД, като фактическият състав на посочената норма не изисква то да съставлява престъпление. Достатъчно е обективното проявление в тези действия на нарушаването на забраната да се вреди другиму, обосноваващо и неговата противоправност.

Предвид установените факти по делото, настоящият състав, като взе предвид

обстоятелството, че е налице противоправно деяние, макар и не престъпление, както и че са налице всички останали от елементите от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД - вреда, пряка причинно-следствена връзка между тях, доказана вина на подсъдимата по отношение на деликта, намира, че следва да бъде дадена защита на увреденото лице, респ. да бъде ангажирана деликтната отговорност на причинителя, възникнала, поради виновно неизпълнение на общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл предявеният от гражданския ищец против подсъдимата иск е установен по основание.

Досежно размерна дължимото обезщетение, преценката на съда следва да се основана на обективната категория справедливост, обхващаща обсъждане на първо място вида на увреждането, причинено на пострадалото лице. На следващо място е необходимо да се отчете и относително краткият срок за възстановяване на пострадалия. Не без значение тук се явява и поведението на тъжителя, който с действията си спрямо внучето на подсъдимата, е допринесъл за осъществяване на съставомерния резултат. Последното въпреки, че не отменя виновното поведение на подсъдимата, съставлява аргумент да се възприеме от съда, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат, намиращо своето отражение при преценка деликтната отговорност на подсъдимата в намаляване на обезщетението за причинени на пострадалия неимуществени вреди. В случая според настоящия състав съпричиняването е в размер на $\frac{1}{2}$.

Съдът намира, че адекватна за обезщетяване на причинените на тъжителя болки и страдания е сумата от 200.00 лв., която поради съпричиняване от страна на пострадалия следва да се намали с $\frac{1}{2}$.

Изложеното мотивира преценката на съда за размера, в който гражданският иск бе уважен, а именно за сумата от 100.00 лв. като за разликата до пълния предявен размер от 2000.00 лева, претенцията се явява недоказана, при което бе отхвърлена.

По разноските:

Макар да бе призната за невиновна и оправдана по повдигнатото обвинение, прямо подсъдимата е ангажирана деликтната отговорност, при което същата бе осъдена да заплати на частния тъжител сумата от 30.89 лв. - разноски по делото, съобразно уважената част от гражданската претенция, както и сумата от 50.00 лева, представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

Частният тъжител бе осъден да заплати на подсъдимата сумата от 490.00 лв. – деловодни разноски, пропорционално на отхвърлената част от гражданския иск.

Воден от горното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: